NORAKSTS
Lieta Nr.142092610
(1-0279-12/4)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 14.maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Ābele,

piedaloties pieteicējam *E.G.*, viņa pārstāvei *V.G.* un atbildētāju Latvijas Republiku pārstāvošās iestādes – Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes – pārstāvei *I.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *E.G.*, personas kods */personas kods/*, pieteikuma par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 2.septembra lēmuma Nr.4853 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – VP RRP KPP) 2010.gada 2.septembra lēmumu Nr.4853 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 2010.gada 4.jūlija administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PD 255460, ar kuru *E.G.* uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{31}panta pirmo daļu.

Lēmumā konstatēts, ka 2010.gada 4.jūlijā plkst.21.42 *E.G.* vadīja transportlīdzekli Honda Civic, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – a/m Honda), pa šoseju Salaspils – Babīte, no ceļa P90 puses šosejas Rīga – Bauska virzienā un, veicot apdzīšanas manevru, neievēroja ceļa horizontālā apzīmējuma 920.prasības.

[2] 2010.gada 1.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *E.G.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu, kurā norādīti šādi apsvērumi:

[2.1] 2010.gada 4.jūlijā ap plkst. 21.40 pieteicējs brauca pa šoseju Salaspils - Babīte, no ceļa P90 puses šosejas Rīga-Bauska virzienā nogriezās no apļa kustības. Izbraucot uz šosejas Rīga - Bauska, pieteicējam acīs iespīdēja spoža saule un pieteicējs pamanīja, ka ceļa labajā pusē uz ceļa nomales atrodas smagā kravas mašīna, kas bija ieslēgusi kreisā pagrieziena virzienrādītāju. Līdz ar to pieteicējs domāja, ka smagā kravas automašīna tūlīt uzsāks braukšanu. Tā kā aiz pieteicēja rindā brauca vēl citi automobiļi, tad viņš nevarēja strauji bremzēt. Toties, lai izvairītos no sadursmes ar smago kravas mašīnu, pieteicējs pamanīja, ka ceļa pretējā josla ir brīva. Lai izvairītos no smagām sekām, pieteicējs pārkāpa ceļa 920.apzīmējumu. Kad veica atgriešanās manevru savā joslā, tad pamanīja, ka no tā paša smagā kravas transportlīdzekļa priekšpuses pēkšņi iznāk policijas darbinieks, kurš, vicinot zizli, lika apstāties ceļa nomalē, kura ir apzīmēta ar 920.ceļa apzīmējumu.

[2.2] Apturot automašīnu, policijas darbinieks nestādījās priekšā. Policijas darbinieks nevēlējās uzklausīt pieteicēja paskaidrojumu.

[2.3] Sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, pieteicējam netika izskaidroti pienākumi un tiesības, tāpēc policijas darbinieks ir pārkāpis Administratīvā procesa likumā un LAPK noteikto kārtību, nav objektīvi izvērtējis radušos situāciju.

[2.4] Pieteicējs nepiekrīt Lēmumā norādītajam, ka viņš veicis apdzīšanas manevru.

[2.5] Policijas darbinieks, kurš pamanīja, ka pieteicējs atgriežas savā braukšanas joslā, atradās aiz smagās kravas mašīnas un visi pārkāpuma būtiskie apstākļi viņam nebija fiziski saskatāmi. Policijas darbinieku sniegtās faktisko apstākļu liecības ir maldinošas un neizprotamas, jo fiziski cilvēks, atrodoties automašīnā ar pakausi pret noteikto skatu punktu, kuram skatu vēl norobežo liels priekšmets, nevar saskatīt patiesos lietas apstākļus.

[2.6] Administratīvā pārkāpuma protokols un Lēmums ir sastādīts neprecīzi, jo Administratīvā pārkāpuma protokolā saskaņā ar likuma LAPK 248.panta pirmo daļu nav ierakstīts lēmuma sastādīšanas datums, bet ir uzrādīts tikai gads. Līdz ar to pieticējs uzskata, ka policijas darbinieks to ir veicis apzināti, lai pieteicējs, aizstāvot savas aizskartās tiesības, nevarētu precīzi noteikt apstrīdēšanas termiņu. Tā kā Lēmumā sastādīšanas datums nav norādīts, pieteicējs uzskata, ka tas tika izdarīts, tajā datumā, kas ir minēts Administratīvā pārkāpuma protokola pārkāpumu būtības daļā jeb 2010.gada 4.jūlijā.

[3] Atbildētāju pārstāvošā iestāde – VP RRP KPP - rakstveida paskaidrojumā tiesai prasījumu neatzīst, uzskata pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs un viņa pārstāve uzturēja prasījumu uz pieteikumā norādītajiem apsvērumiem.

Tiesas sēdē atbildētāju pārstāvošās iestādes pārstāve pieteikumu neatzina uz lūdza noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[5] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus.

[6.1] 2010.gada 4.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā PD Nr.255460 (lietas lapa 26) konstatēts, ka 2010.gada 4.jūlijā plkst.21.42 pieteicējs vadīja a/m Honda pa šoseju Salaspils – Babīte, no ceļa P90 puses šosejas Rīga – Bauska virzienā un, veicot apdzīšanas manevru, neievēroja ceļa horizontālā apzīmējuma 920.prasības.

[6.2] 2010.gada 4.jūlija ziņojumā jaunākais inspektors seržants *S.Š.* norāda, ka 2010.gada 4.jūlijā pildīja dienesta pienākumus kopā ar jaunākajiem inspektoriem *E.L.* un *R.S.* uz apvedceļa Babīte - Salaspils. Plkst.21.42 ieraudzīja a/m Honda, kas brauca pa šoseju Salaspils – Babīte no ceļa P90 puses Bauskas šosejas virzienā un, veicot apdzīšanas manevru, neievēroja 920.ceļa horizontālā apzīmējuma prasības (lietas lapa 27).

[6.3] 2010.gada 1.augusta iesniegumā pieteicējs apstrīd VP RRP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 2010.gada 4.jūlija administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PD 255460 (lietas lapa 13-14).

[6.4] 2010.gada 12.augusta ziņojumā jaunākais inspektors *S.Š.* norāda, ka 2010.gada 4.jūlijā pildīja dienesta pienākumus kopā ar jaunākajiem inspektoriem *E.L.* un *R.S.* uz apvedceļa Babīte - Salaspils. Plkst. 21:42 ieraudzīja a/m Honda, kura brauca pa šoseju Salaspils – Babīte no ceļa P90 puses Bauskas šosejas virzienā un, veicot apdzīšanas manevru, neievēroja 920. ceļa horizontālā apzīmējuma prasības. *S.Š.* minēto transportlīdzekli apturēja un, pieejot pie vadītāja, lūdza uzrādīt dokumentus, pēc tam tika izskaidrota pārkāpuma būtība. *E.G.* tika noformēts administratīvā pārkāpuma protokols (lietas lapa 31-32).

Tiesas sēdē, nopratināts kā liecinieks, *S.Š.* apstiprināja paskaidrojumā rakstīto, papildus norādot, ka smagā automašīna atradās pieturā, nevis uz ceļa braucamās daļas.

Liecinieks atradās pie brauktuves, pats redzēja, ka a/m Honda veic apdzīšanas manevru un atgriežas savā joslā. Skatu šķēršļi neaizsedza.

[6.5] 2010.gada 12.augusta ziņojumā virsseržants *R.S.* norāda, ka 2010.gada 4.jūlijā pildīja dienesta pienākumus kopā ar jaunākajiem inspektoriem *E.L.* un *S.Š.* uz apvedceļa Babīte – Salaspils 7km. Plkst. 21:42, stāvot ceļa malā kopā ar *S.Š.*, ieraudzīja a/m Honda, kura, veicot apdzīšanas manevru, šķērsoja 920 ceļa apzīmējuma līniju. *S.Š.* apturēja automašīnu, piegāja pie automašīnas vadītāja un devās sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu. Automašīnas vadītājs protokolam nepiekrita (lietas lapa 33).

Tiesas sēdē, nopratināts kā liecinieks, *R.S.* apstiprināja paskaidrojumā rakstīto, papildus norādot, ka kravas automašīna atradās pieturā, nevis uz braucamā daļas. Liecinieks atradās pie brauktuves, pats redzēja, ka a/m Honda veic apdzīšanas manevru un atgriežas savā joslā. Skatu šķēršļi neaizsedza.

[6.6] 2010.gada 2.septembrī tika pieņemts Lēmums (lietas lapa 22-25).

[7] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2010.gada 4.jūlijā plkst.21:42 vadīja a/m Honda pa šoseju Salaspils – Babīte no ceļa P90 puses šosejas Rīga – Bauska virzienā un neievēroja ceļa horizontālā apzīmējuma 920.prasības. To apstiprina administratīvā pārkāpuma protokols. Šo apstākli neapstrīd arī pieteicējs.

Strīds lietā ir par to, vai pieteicējs veica apdzīšanas manevru un vai izdarīja LAPK 149.^{31}panta pirmajā daļā minēto pārkāpumu.

[8] Lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvs akts, ir pamatots ar Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 317.punktu, kas noteic, ka 920. un 921.ceļa apzīmējuma līnijas šķērsot aizliegts, izņemot 920.ceļa apzīmējuma līniju gadījumos, kad tā lietota, lai apzīmētu stāvvietas robežas, vai sadala pretējos virzienos braucošu transportlīdzekļu plūsmas, lai atgrieztos savā braukšanas virziena pusē.

Administratīvā atbildība par šo noteikumu pārkāpšanu ir paredzēta LAPK 149.^{31}panta pirmajā daļā, kas noteic, ka par 920. un 947.ceļa apzīmējuma līnijas šķērsošanu vai 928.ceļa apzīmējuma līnijas šķērsošanu no nepārtrauktās līnijas puses apdzenot — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā.

[9] Tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā (administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums, policijas darbinieku dienesta ziņojumi un tiesā sniegtās liecības) atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka pieteicējs 2010.gada 4.jūlijā plkst.21:42 vadīja a/m Honda pa šoseju Salaspils – Babīte no ceļa P90 puses šosejas Rīga – Bauska virzienā un, veicot apdzīšanas manevru, neievēroja ceļa horizontālā apzīmējuma 920.prasības, tādējādi neievērojot CSN 317.punkta prasības un izdarot LAPK 149.^{31}panta pirmajā daļā minēto pārkāpumu.

[10] Tiesai nav pamata apšaubīt *S.Š.* un *R.S.* dienesta ziņojumā sniegtās ziņas, jo tās apstiprinās ar lietas materiāliem, īpaši ar administratīvā pārkāpuma protokolu un tiesā sniegto liecību. Taču, lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tiesas ieskatā policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(skat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā Nr.AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.666-05/5 15.1 punktu).*

Konkrētajā gadījumā tiesas rīcībā nav neviena pierādījuma, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieks *S.Š.* un *R.S.* būtu neobjektīvi vai nekompetenti pieteicēja administratīvā pārkāpuma konstatēšanā. Tiesa nekonstatē arī policijas darbinieku iepriekšēju saistību ar pieteicēju un līdz ar to vēlmi pieņemt pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu. Tāpat tiesas ieskatā nav iespējams rast skaidrojumu tam, kāpēc policijas darbinieki būtu ieinteresēti apturēt tieši pieteicēja vadīto automašīnu, sniegt apzināti

nepatiesus dienesta ziņojumus, kā arī liecības tiesā tieši par pieteicēja izdarīto pārkāpumu, ja pieteicējs nebūtu veicis apdzīšanas manevru. Turklāt dienesta ziņojumi un liecības ir savstarpēji saskanīgas.

Tiesa atzīst, ka apturētā smagā automašīna atradās autobusa pieturā, tātad netraucēja policijas darbiniekiem, atrodoties pie brauktuves, skaidri saskatīt to, kas notika uz brauktuves.

Tiesas ieskatā tas, ka policijas darbinieki gandrīz pēc 2 gadiem neatcerējās, vai apturētajai smagajai automašīnai bija ieslēgti jebkādi gaismas lukturi un kādā krāsā bija a/m Honda, nemaina liecību ticamību, bet ir vērtējama vienīgi kā godīga atbilde.

Līdz ar to tiesa lielāku ticamību piešķir policijas darbinieku paskaidrojumiem un liecībām, nevis pieteicēja un viņa pārstāves paskaidrojumiem.

[11] Tiesa no praksē gūtajiem novērojumiem atzīst, ka, ieraugot to, ka smagā automašīna ieslēdz virzienrādītājus, lai uzsāktu kustību, vieglo automašīnu šoferi bieži vien izvēlas pašu malējo stāvokli savā joslā vai arī nedaudz iebrauc pretējā joslā, vai arī samazina ātrumu, lai izvairītos no tā, ka viņus nepamana, un lai nenotiktu sadursme. Tomēr parasti šādos gadījumos netiek veikta pilnīga savas joslas atstāšana. Līdz ar to tiesa kritiski vērtē pieteicēja paskaidrojumus par pēkšņo kreisā pagrieziena virzienrādītāju lukturu ieslēgšanu. Turklāt, ņemot vērā to, ka pieteicējs veica apdzīšanas manevru, lietā nav nozīmes tam, vai smagajai automašīnai bija ieslēgti virzienrādītāji.

[12] Tāpat tiesas ieskatā tas, ka administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumā nav norādīta diena, kad tas ir sastādīts, konkrētajā gadījumā neietekmē to, ka no lietas materiāliem izriet, ka tas ir sastādīts 2010.gada 4.jūlijā, to pēc būtības neapstrīd arī pieteicējs. Turklāt, kā redzams no lietas, tad datuma nenorādīšana nav traucējusi pieteicējam izmantot tiesības apstrīdēt sākotnējo lēmumu.

Tāpat tiesas ieskatā kritiski ir vērtējams apgalvojums, ka pieteicējam netika izskaidrotas viņa tiesības. Kā redzams no protokola, pieteicējs ir izdarījis tajā atrunu, ka nav izskaidrotas tiesības, pienākumi un ka soda mēram nepiekrīt. Tātad tomēr pieteicējs ir izmantojis savas tiesības – sniedzis paskaidrojumus, ierakstot tos protokolā, kā arī apstrīdējis un pārsūdzējis lēmumus, tātad zinājis par savām tiesībām.

[13] LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Konkrētajā gadījumā piemērojamā tiesību norma, proti, tiesību norma, saskaņā ar kuru pieteicējs ir saukts pie administratīvās atbildības (LAPK 149.^{31}panta pirmā daļa), ir imperatīva tiesību norma, kas noteic, ka gadījumā, ja transportlīdzekļa vadītājs šķērsojis 920. un 947.ceļa apzīmējuma līniju apdzenot, piemēro naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā. Tādējādi šī tiesību norma nepiešķir amatpersonai rīcības brīvību izvēlēties – sodīt vai nesodīt pārkāpēju un ar kādu sodu. No šīs tiesību normas izriet, ka iestādei ir pienākums izdot obligāto administratīvo aktu – lēmumu par personas sodīšanu ar naudas sodu Ls 40 apmērā.

Kā norādījis Augstākās tiesas Senāts, tajos gadījumos, kad likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, tostarp likumdevējs ir izvērtējis paredzēto tiesisko seku samērīgumu. Tāpēc tiesību piemērotājam (iestādei un tiesai) šādos gadījumos nav tiesību pārvērtēt, vai tiešām konkrētajā gadījumā ir vai nav izdodams tiesību normā paredzētais administratīvais akts *(sk., piemēram, 2004.gada 9.marta spriedumu lietā Nr. SKA-10, sk. arī 2004.gada 19.oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-176)*. Konkrētajā lietā tiesa nekonstatē kādus īpašus apstākļus, lai atkāptos no Augstākās tiesas Senāta judikatūras.

[14] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības ir tiesisks un pamatots, līdz ar to nav pamata tā atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251., 289.–291.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *E.G.*, personas kods */personas kods/*, pieteikumu par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 2.septembra lēmuma Nr.4853 atcelšanu (2010.gada 4.jūlija administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums PD Nr.255460).

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese *(paraksts)* D.Ābele

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesa
Tiesnese _____D.Ābele
Rīgā 2012.gada 14.maijā.